

Redactare: Alexandra Turcu
 Tehnoredactare: Mihail Vlad
 Pregătire de tipar: Marius Badea
 Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LIN, TAO

Taipei / Tao Lin ; trad. din lb. engleză de Vlad Pojoga. - Pitești :

Paralela 45, 2019

ISBN 978-973-47-2912-8

I. Pojoga, Vlad (trad.)

821.111

Taipei
 Tao Lin

Copyright © 2013 by Tao Lin

First published by Vintage Books an imprint of Random House, Inc.,
 New York.

Translation rights arranged by AJA Anna Jarota Agency and
 The Clegg Agency, Inc., USA.

All rights reserved.

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
 conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

TAO LIN

Taipei

Traducere din limba engleză de
 Vlad Pojoga

Editura Paralela 45

1

Începuse să plouă puțin dintr-un cer aburit, aparent fără nori, în timp ce Paul, 26, și Michelle, 21, mergeau spre Chelsea la un party de lansare a unei reviste într-o galerie de artă. Paul se resemnase se resemnase să nu vorbească și începea să simtă mai degrabă că „traversează universul“ decât că „pășește pe trotuar“.. Privea fix înainte, cu o expresie ca o mască pe față, încercând vag să-și aducă aminte unde fusese cu un an în urmă, în noiembrie, mai mult ca să aibă ceva de făcut decât pentru că voia cu adevărat să știe, chiar dacă nu era lipsit de curiozitate. Michelle, în stânga lui, intra și ieșea din vederea lui periferică – îndeajuns de departe ca pietonii să treacă printre ei fără a bănui nimic – ca o licărire lentă, amorfă. Paul se gândea la cuvântul „undeva“, în același timp ca destinație provizorie și ca destinație finală, când Michelle l-a întrebat dacă e ok.

— Da, a zis Paul mecanic.

Câteva minute mai târziu, în timp ce intrau într-o clădire, a privit-o în treacăt pe Michelle și a fost surprins s-o vadă rânjind, iar după aia nu s-a mai putut opri el însuși din rânjit. Uneori, într-o ceartă, simțindu-se ca și când ar fi jucat într-un film și scena tocmai se terminase, Paul rânjea dintr-odată, făcând-o și pe Michelle să rânjească și așa puteau să se bucure (între una și patruzeci de ore) de lucrurile pe care le făceau împreună, dar de data asta nu se întâmplase, în parte pentru că Michelle rânjise

prima. Paul și-a ferit privirea, ușor confuz, și și-a înăbușit rânetul.

— Ce, a zis el ridicând neintenționat vocea, nesigur de cum se simțea exact, iar ei au intrat într-un lift mare, lumesc, al căror uși s-au închis încet.

- Ce, a zis Paul pe un ton normal.

— Nimic, a zis Michelle, încă rânjind puțin.

— De ce rânjești?

— Fără motiv, a zis Michelle.

— Ce te-a făcut să rânjești?

— Nimic. Pur și simplu viața. Situația.

Intrând la party, la etajul cinci, Paul a realizat că spusese niște lucruri vag negative despre o persoană care era probabil acolo, așa că a luat-o repede spre Jeremy – o cunoștință cu care era ușor să vorbești – și l-a întrebat ce filme văzuse recent. Michelle era la o distanță mică – parțial vizibilă, apoi obturată, apoi total vizibilă –, înainte de a veni spre ei, cu ceea ce părea a fi un zâmbet ironic pe buze, ca să-l întrebe pe Paul dacă bea ceva. Jeremy calcula cu voce tare prețul necesar pentru fiecare oră a unui documentar biografic în două părți despre Che Guevara, când Michelle s-a întors cu o bere. Paul i-a mulțumit, iar ea s-a îndepărtat într-o manieră similară unui homar, intermitentă, ondulată, părând relaxată și dezorientată. „Vrea să fie singură“, s-a gândit Paul puțin confuz. „Sau vrea să mă lase pe mine să fiu singur.“

O oră mai târziu, aveau în mână al treilea sau al patrulea rând de băuturi și stăteau pe scaune într-un colț întunecat, având în față ceea ce lui Paul i se părea a fi un grup de șaiszeci până la optzeci de prieteni. Muzica dată tare, de dans, în general electro – în momentul ăla Michael Jackson – suna din niște boxe invizibile. Paul se uita fix la o serie de trunchiuri. În fostele lui relații, știa, resimțise, la un anumit nivel, insatisfacția ca pe un entuziasm cu suport empiric în fața viitorului, pentru

că implica posibilitatea unei relații mai satisfăcătoare alături de cineva pe care nu cunoscuse încă; cu Michelle, de care se simțea mai apropiat decât de fostele lui prietene – îi spusese asta de câteva ori, sincer – insatisfacția părea mai mult un eșec personal, o indicație directă a unor defecte interne, pe rezolvarea cărora trebuia să se concentreze în privat. Știa la un anumit nivel că în loc de asta se aștepta ca Michelle, sau un fel de combinație între Michelle și lume, să-i suporte și să-i învingă negativitatea – să fie soluția în care avea să se dizolve ireversibil, imposibil de găsit. A luat o gură de vin, gândindu-se cum, conform internetului, cu o vară înainte să moară, Michael Jackson lua între zece și patruzeci de xanaxuri pe noapte. Paul și-a tras distrat scaunul înspre Michelle și, fără un scop precis, i-a atins umărul, nesigur și nesăbuit, ca un copil mângâind un câine mare care privește în altă parte. Așteptându-se la privirea ei plictisită afișată cu zece minute în urmă, când se uitaseră evaziv unul la altul în timp ce ea se întorcea cu altceva de băut la locul ei, Paul a fost surprins de privirea severă, vizibil – aproape efervescent – deprimată a lui Michelle. Fața lui Michelle s-a înroșit antagonic, aparent într-un reflex defensiv, pentru ca apoi să pară frustrată și puțin confuză, iar apoi timidă și rușinată. Paul a întrebat-o dacă voia să plece curând. Michelle a ezitat, apoi a întrebat dacă asta voia Paul.

— Nu știu. Ți-e foame?

— Nu chiar. Ție?

— Nu știu, a zis Paul. Aș mânca undeva.

Într-o noapte, cu luni în urmă, se așezaseră pe o bordură pe Lafayette Street, ca să continue în repaos o ceartă. Paul fusese distras de comportamentul calm, inteligent al lui Michelle și începuse să uite de ce se certau, chiar în timp ce vorbea cu o voce agitată, fixându-se cu o apreciere din ce în ce mai mare pe felul în care lui Michelle îi plăcea de el destul de mult ca să nu-l părăsească pur și simplu și să nu-l mai vadă niciodată, lucru pe

care ar fi putut să-l facă – pe care ar fi putut oricine să-l facă, se gândise Paul, intrigat dintr-odată de conceptul de grațitudine.

— Vrei să mâncăm la Green Table?

— Dacă așa vrei tu, a zis Michelle.

— Ok. Când vrei să plecăm?

— După ce termin paharul ăsta de vin.

— Ok, a zis Paul și s-a dat cu scaunul înapoi, cam la jumătatea distanței față de unde fusese inițial. O să-l prezint pe Kyle cuiva. Mă-ntorc în cinci minute.

Paul n-a reușit să-l găsească pe Kyle, 19, sau pe prietena lui Kyle, Gabby, 28 – colegii lui de apartament într-o clădire de la stația Graham L din Brooklyn – și se întorcea lângă Michelle, când a realizat că trecuse pe lângă Kyle, care stătea beat și singur în mijlocul unei zone pline de oameni, ca la un concert. După un scurt moment de indecizie și nemișcare, Paul s-a întors și a întrebat dacă nu vrea Kyle să o cunoască pe Traci. Kyle a dat din cap că da și l-a urmat pe Paul în afara galeriei, într-un hol larg, unde șase oameni, inclusiv Traci – descrisă în prealabil de Kyle ca „super bună“, de Paul ca „având mult trafic pe blog“ – au dat mâna unul cu altul. Paul a rânjit inconfortabil uitându-se fix la o persoană, apoi la alta, gândindu-se că nu avea „absolut nimic“ de zis, în afară poate de lucrurile la care se gândea, care nu păreau potrivite și se și succedau cu rapiditate. Partea din față a propriului cap i se părea străină și vidată ca o pungă de plastic, blocată acolo, în vânt, în timp ce el mergea către ea, conștient că probabil îl văzuse rânjind la Traci și a întrebat-o dacă voia să plece acum.

— Tu vrei? a zis Michelle fără să se ridice.

— Mda, a zis Paul, uitându-se spre galerie.

— Poți să mai vorbești un pic cu Kyle dacă vrei.

— Nu vreau, a zis Paul.

— Pari să vrei.

— Nu vreau, a zis Paul, care își vedea prietenii mai mult ca pe niște mijloace pentru a ajunge la iubite, știa, spre deosebire de Michelle, care îi considera finalități în sine (discutaseră asta de câteva ori și ajunseseră oarecum la concluzia că Paul avea scri-sul, iar Michelle prietenii).

— Mă duc numai să-l salut. Vin imediat.

Când n-a reușit să-l găsească pe Kyle în hol, s-a întors robotic în galeria întunecată și aglomerată, gândind fraza „pierdut în lume“ într-o voce aproape gravă. Kyle stătea cumva într-o rână cu un grup de oameni, iar chestia asta nu arăta clar dacă îi cunoștea sau nu. S-a uitat la Paul de parcă s-ar fi gândit ce vrea să spună, apoi de parcă ar fi vrut să-l jignească, iar apoi mai puțin de parcă ar fi ales să se abțină și mai degrabă de parcă și-ar fi pierdut interesul.

— Cred că Michelle crede că n-o bag destul în seamă, a zis Paul încet.

— Amuzant, a zis Kyle după câteva secunde. Pentru că Gabby, după unul dintre party-urile noastre, a zis că ai băgat-o atât de mult în seamă pe Michelle, că erai tot timpul lângă ea, vorbeai cu ea, dar că eu tot timpul vorbesc cu altcineva și e clar că n-o iubesc.

— Ce-ai zis?

— Că o iubesc și o bag în seamă, a zis Kyle cu o expresie plictisită, auto-disprețuitoare pe față.

Paul n-a reușit s-o găsească pe Michelle în hol, apoi a luat un colț și a văzut-o ghemuită pe podea, contradictorie și vulnerabilă, în coridorul alburii strălucitor, ca un animal care se arată rar, la o distanță între douăzeci și douăzeci și cinci de metri, aparent nefăcând nimic. Paul, mergând jenat către ea, și-a amintit vag de o noapte, la începutul relației lor, când cumva nu se așteptase ca ea să se facă din ce în ce mai mare în ochii lui în timp ce se apropia de locul în care era el (uitându-se la un

flyer, cu un picior ușor îndoit) în Think Coffee. Frica aia conștientă, comică – în același timp îl calma și surprindea, era amuzantă și prevestitoare – pe care o simțise când ea își mărise rapid și într-un fel amenințător dimensiunile, era caracteristică primelor două luni în care fuseseră împreună. Părea că nu aveau să se certe niciodată, iar imaterialitatea viitorului câștiga atunci o formă care în intimitate era emoționantă, ca atunci când intri în casa unei alte familii când ești copil sau ca primele artere ale unui univers science-fiction. Apoi, într-o noapte, spre sfârșitul lui aprilie, după ce au făcut și mâncat paste împreună, Paul s-a plâns – cu sfială, fără să se uite la fața ei – că Michelle nu îl ajuta niciodată cu vasele. Michelle s-a uitat fix la el pentru câteva secunde, înainte ca ochii să i se umezească dintr-odată, stratul în plus de transparență apărând ca o desprindere a ceva delicat. Paul s-a uitat fix înapoi, într-o transă ciudată – n-o văzuse niciodată plângând – înainte de a se târî pe podeaua lui de lemn, peste salteaua de yoga, amețit de emoție, ca s-o îmbrățișeze și să-și ceară scuze. În mai începuse să se plângă o dată sau de două ori pe săptămână (că anumite lucruri pe care le făcea Michelle erau insensibile, că se simțea neglijat), iar în iulie ajunsese să fie, în majoritatea zilelor, fie vizibil iritat sau tăcut, abia perceptibil de abătut – de parcă el și numai el cunoștea niște adevăruri oribile pe care știa că de fapt nu le cunoaște –, dar încă mai reușea să se simtă bine, după cafea sau alcool sau, când erau ușor de obținut, medicamente pe rețetă, cel mai recent metadonă, furnizată de prietena lui Michelle care căzuse la parter, pe care o luaseră cam o dată la patru-șase zile vreme de cinci săptămâni, până în urmă cu trei săptămâni. Într-o noapte, după toate astea, Michelle îi spusese lui Paul că părea s-o „urască“, iar Paul, după vreo zece secunde, făcuse referire la o zi în care se simțiseră bine împreună, apoi rânjise și spusese „nu“ fără nicio logică în momentul în care Michelle zisese, corect, că fuseseră pe metadonă în ziua aia.

- De ce stai așa departe?
- Te aștept. Ai zis că vrei să plecăm acum vreo oră.

Afară, pe trotuar, Michelle mergea repede înainte, cu mâinile în buzunarele gecii, ca și când ar fi încercat să scape de Paul într-un mod cât mai eficient, chiar dacă încă ploua. Paul a întrebat-o ce voia să facă.

- Nu știi, a zis ea. Nu-mi mai e foame.

Au trecut 10th Avenue pe diagonală, nu într-o intersecție, prin lumina farurilor unui taxi tras pe dreapta – doi sau trei oameni își strângeau umbrelele, intrând în el –, până pe trotuarul celălalt, și au continuat să meargă spre centru, două corpuri îndoite de vânt.

- Stai, a zis Paul. Putem să ne oprim din mers un pic?

S-au oprit, privind în aceeași direcție, pe trotuar.

- Ce s-a-ntâmpat? a zis Paul după câteva secunde, puțin acuzator.

- M-ai ignorat toată noaptea, a zis Michelle.

- M-am apropiat de tine și te-am îmbrățișat când stăteam unul lângă altul.

- Imediat ce am intrat te-ai dus și ai vorbit cu alți oameni.

- Ai plecat de lângă mine, a zis Paul. Am fost confuz.

Un angajat de la deli-ul din apropiere stătea sub o copertină și privea într-o direcție aleatorie, sincer dezinteresat.

- Nu te-am simțit niciodată așa până acum, a zis Michelle precipitată, uitându-se în jos, dintr-odată obosită și speriată, cu doza de protest dispersată deja în ceva negociabil. Pentru câteva zile, cu două sau trei luni în urmă, luase în calcul posibilitatea să studieze în străinătate, la Barcelona, de primăvara următoare, ceea ce ar fi însemnat că ar fi stat 4 luni despărțiți. Paul s-a gândit la cum tot amânaseră să cumpere bilete pentru a-i vizita părinții în Taiwan – în decembrie, care era tocmai luna următoare, știa asta –, de parcă ar fi avut o înțelegere tacită că

relația lor n-avea să reziste până atunci. Paul și-a dat seama că încerca să interpreteze situația, de parcă era o problemă care trebuia rezolvată, dar nu părea să fie nimic acolo, sau poate era, dar el era la trei sau patru nivele sub nivelul de înțelegere al ei, ca o amibă încercând să construiască un website folosind CSS.

— Pur și simplu îmi pierd gradual interesul, a zis el într-un final, un pic improvizat, iar Michelle a început să plângă în liniște.

— Nu mă așteptam absolut deloc la asta, a zis ea. Mi s-a părut că suntem bine în ultimele două săptămâni. Credeam că am fost mai apropiați ca niciodată.

— Cred că am fost afectat de chestia cu Barcelona, a zis Paul de-abia auzindu-se, confuz din cauza faptului că ea credea că fuseseră foarte apropiați în ultimele două săptămâni.

— Întoarce-te la party. Vorbim mâine.

— Stai. Nu cred că ar trebui să ne despărțim acum.

— Distrează-te cu prietenii tăi, a zis sincer Michelle.

— Stai. Ce prieteni?

— Vorbim mâine, a zis Michelle.

— Dacă ne despărțim acum s-a terminat.

— Nu trebuie să fie așa.

— Eu mă duc la party-uri numai ca să-mi găsesc prietenă, a zis Paul, parafrazându-se pe el însuși, și au stat acolo, fără să se uite unul la altul, vreme de unul sau două minute, în timp ce ploaia venită din locuri îndepărtate a dispărut în hainele și-n părul ei. Paul s-a simțit surprins de tonul prietenos al vocii lui când a întrebat dacă Michelle voia să ia cina cu el, într-un restaurant.

— Nu vreau să vorbesc cu tine acum, a zis Michelle.

— Nu vreau să fiu într-o relație care e așa.

— Nici eu, a zis Michelle.

— Mă duc înapoi dacă nu vrei să facem ceva.

— Vreau să mă duc acasă. Noapte bună.

— Ok, a zis Paul, și s-a întors, conștient că nu se despărțiseră niciodată așa unul de celălalt. A traversat 22nd Street și s-a întors să treacă 10th Avenue, când a văzut-o pe Michelle fugind cam dezordonat și venind spre el, oprindu-se la lumina roșie a unui semafor, cu postura unei adolescente deprimată. Paul s-a gândit la cum îi plăcea ei mult Nirvana, în timp ce ea trecea strada, încetinind pe măsură ce se apropia și oprindu-se la un braț distanță.

— Paul, a zis după câteva secunde, și i-a atins antebrațul, ca și când i-ar fi oferit o cale de întoarcere, prin ea însăși, spre o intimitate anterioară, de unde ar fi putut să o ia înspre un alt loc sau înspre același loc, dar de data asta cu abilitate, având exercițiul primei încercări. Paul a rămas nemișcat, fără să știe ce să spună sau să gândească. Michelle și-a lăsat mâna jos.

— Ce faci? a zis, cumva defensiv.

— Ce vrei să spui?

— Nu te întorci la party?

— Ba da. Am zis că mă-ntorc.

— Bine, a zis Michelle.

Paul avea o hotărâre pasivă de a nu se mișca.

— De ce stai aici?

— Te-ai întors, a zis Paul de-abia perceptibil, iar între patru și șase oameni se apropiau din direcția party-ului. Michelle a pășit într-o zonă murdărică, mai joasă și întunecată decât trotuarul, și s-a aplecat între gratiile unui gard de metal, cu profilul văzut din partea stângă – acoperit de părul ei lung, întunecat – îndreptat spre Paul, care se holba tâmpit la curba convexă delicată a spatelui ei, gândindu-se cu o detașare teoretică la faptul că ar fi trebuit s-o consoleze și poate că disconfortul simțit de antebrațele ei lipite de metalul subțire al gardului crease un loc, accesibil numai ei, în care ar fi putut să se transpună, la mare distanță de ceea ce simțea, într-un fel de contractare.

— Vrei – a zis Paul și a tușit de două ori cu gura închisă. Vrei să mâncăm ceva?

Michelle s-a întors spre el un pic, mișcându-și capul pentru a putea vedea printre şuvițele de păr.

— Ce faci? a zis ea cu o voce obosită, distrasă, și s-a lăsat pe spate, pe gard, fără să aștepte vreun răspuns.

După o perioadă neclar de lungă, Paul s-a auzit pe el însuși întrebând din nou dacă voia să mănânce ceva la Green Table, unul dintre restaurantele pe care vruseră să le încerce, dar nu apucaseră, apoi ea se îndepărta, iar mișcările picioarelor ei lungi semănau cu o foarfecă. I-ar fi luat mii de pași să ajungă oriunde, dar ar fi ajuns acolo cu ușurință, iar când ar fi ajuns în prezent, lângă tine, ai fi avut impresia că ajunsese acolo dintr-o singură mișcare. A părut vreodată existența ceva pentru care lucram? Păream pur și simplu să existăm acolo, mai puțin ca o acumulare de momente decât ca un singur aranjament dăruit constant dintr-un viitor inaccesibil.

În timp ce Michelle devenea tot mai mică, apoi părase raza vizuală, Paul simțea de departe implicațiile, din gândurile lui anterioare, pe care aproape le uitase, că universul ca un întreg era un mesaj, pentru sine, de a nu se simți nasol – o retorică în continuă dezvoltare, extra-lingvistică, împotriva simțitului nasol – și era tulburat de asta, bănuind că gândurile și intențiile lui, la un anumit punct, în aprilie sau mai sau cu ani în urmă, în facultate sau când era copil, fuseseră greșite, dar continuase cu acele greșeli, și acum era la mare distanță de un început corect, la un nivel la care universul (și el însuși, o parte a universului) era în mod clar împotriva lui.

În oboseala și lipsa lui de atenție, intuițiile respective s-au manifestat în Paul ca un sentiment necomplicat de mohoreală – că era în mijlocul a ceva rău, ale cărui margini se extindeau, în timp ce el rămânea în același loc. A recunoscut abia perceptibil un fel de umor în toate astea, dar în cea mai mare parte a timpului era atent la ploaia neîntreruptă și ubicuă, ca o informație

irecognoscibilă, în timp ce trecea strada mărită, lucioasă și înnegrită de umezeală, pentru a se întoarce la party.

Absența lui Michelle din Taiwan a fost menționată o singură dată, la o cină cu între opt și două rude la masă, la o săptămână după venirea lui Paul, când tatăl lui Paul, 61, a glumit cu vocea ridicată, în stilul-i caracteristic, fără niciun indiciu anterior sau context, că iubitele lui Paul îl părăseau întotdeauna, apoi a râs într-o manieră aparent incontrollabilă, cu ochii închiși, aproape rânjind. Mama lui Paul, 57, a răspuns cu o oarecare exasperare că era tocmai pe dos, iar tatăl lui Paul n-ar trebui să „mintă cu nerușinare“, a zis ea în mandarină.

Paul nu-și văzuse părinții de când își vânduseră casa din Florida, cu un an și jumătate în urmă, și se mutaseră înapoi în Taiwan, după aproape treizeci de ani în America, într-un apartament de la etajul paispe, într-o zonă în rapidă creștere din Taipei, cu două camere de oaspeți, despre care mama lui accentuase în nenumărate rânduri că erau una a lui Paul și una a fratelui lui Paul. Paul credea că părinții lui arătau la fel, dar o vedea pe mama lui, care fusese diagnosticată cu „prediabet“, puțin diferit, poate în sfârșit depășind vârsta a doua, chiar dacă nu era încă bătrână. E-mail-urile ei din ultimele opt luni menționaseră frecvent, cumva ca fapturi diverse sau memento-uri, în general pentru ea însăși, că puneă mai puțin zahăr în cafeaua zilnică, dar n-ar fi trebuit să pună de fapt deloc – cel mai important mesaj pe care îl transmisese familiei în ultimele două decenii era, în viziunea lui Paul, importanța sănătății pentru o viață fericită – chiar dacă doctorul spusese că era ok cantitatea de zahăr pe care o puneă, iar în zilele fără zahăr în cafea, care oricum nu avea cofeină, se simțea „goală, de parcă ceva ar fi lipsit“, așa îi spusese într-un e-mail.

Când, într-o după-masă, Paul a văzut-o punându-și zahăr în cafea, li s-a părut amândurora că fusese „prinsă“ făcând ceva